

Prima instanță: Jud. Rîșcani, mun. Chișinău
Jud. O. Melniciuc
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău:
N. Vascan, V. Clima, E. Fistican

Î N C H E I E R E

22 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului judecător:	Galina Statulat
Judecători:	Ion Druță Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Serviciul Fiscal de Stat,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea Mixtă
”Becor” Societatea cu Răspundere Limitată împotriva Inspectoratului Fiscal
Principal de Stat privind anularea deciziilor,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 mai 2017, prin care a fost
respins apelul declarat de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat (succesor Serviciul
Fiscal de Stat) și a menținut hotărârea Judecătoriei Rîșcani din 24 octombrie 2016,

c o n s t a t ă :

La 24 martie 2016, Întreprinderea Mixtă ”Becor” Societatea cu Răspundere
Limitată a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal
Principal de Stat privind anularea deciziei nr.11 din 15 ianuarie 2016 asupra cazului
de încălcare fiscală comisă de Întreprinderea Mixtă ”Becor” Societatea cu
Răspundere Limitată și anularea deciziei Inspectoratului Fiscal Principal de Stat
nr.59 din 14 martie 2016, pe marginea contestației nr.2255 din 15 februarie 2016
depusă de Întreprinderea Mixtă ”Becor” Societatea cu Răspundere Limitată.

În motivarea acțiunii a indicat că, în baza deciziei de inițiere a controlului fiscal
nr.5126 din 08 decembrie 2015 a fost efectuat un control fiscal la fața locului prin
metoda verificării parțiale privind respectarea legislației fiscale la Întreprinderea
Mixtă ”Becor” Societatea cu Răspundere Limitată pentru perioada de activitate de
la 01 ianuarie 2011-31 octombrie 2015.

A explicat că, au fost supuse controlului corectitudinea calculării și
plenitudinea virării la buget a impozitelor, taxelor și plăților și anume: impozitul pe
venit obținut în rezultatul activității de întreprinzător pentru anii 2011-2014, TVA,

impozitul pe venit reținut din salariu și la sursa de plată pentru perioada 01 ianuarie 2011-31 octombrie 2015.

A relevat că, controlul a fost efectuat în perioada 09 decembrie 2015 - 18 decembrie 2015, fiind întocmit actul de control nr.5-675635, prelungit pe formularul act nr. 3-551936 din 18 decembrie 2015.

A statuat că, la data de 22 ianuarie 2016 în adresa Întreprinderii Mixtă ”Becor” Societatea cu Răspundere Limitată a parvenit decizia nr.11 din 15 ianuarie 2016, conform căreia s-a dispus: suspendarea încălcării fiscale conform actului de control nr. 5-675535, prelungit pe formularul act. nr. 3-551936 din 18 decembrie 2015 și efectuarea controlului fiscal repetat în baza art. 214 alin.(6) și (7) Cod Fiscal.

A considerat ilegală decizia Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr.11 din 15 ianuarie 2016, a contestat-o, solicitând anularea ei și emiterea unei decizii pe marginea controlului efectuat, în baza constatărilor din actul de control din 18 decembrie 2015, respectiv, finisarea controlului fiscal.

A invocat că, prin decizia nr.59 din 14 martie 2016, Inspectoratul Fiscal Principal de Stat a respins contestația Întreprinderii Mixtă ”Becor” Societatea cu Răspundere Limitată, invocând aceleași temeuri anterior indicate în decizia nr.11 din 15 ianuarie 2016.

A obiectat că, deciziile nr.11 din 15 ianuarie 2016 și nr.59 din 14 martie 2016 sunt neîntemeiate și contravin prevederilor legii, or, la emiterea lor în mod declarativ, fără motivare clară se invocă faptul că rezultatele controlului sunt neconcludente și incomplete. Contrar prevederilor art. 249 alin.(3) Cod Fiscal nu s-a indicat și constatat careva probe contradictorii, ce ar confirma suspendarea cazului, rezultatele controlului conform Actului nr.5-675535 prelungit pe formularul act nr.3-551936 din 18 decembrie 2015.

A reiterat că, în cadrul controlului efectuat, Întreprinderea Mixtă ”Becor” Societatea cu Răspundere Limitată în calitate de contribuabil supus controlului fiscal s-a conformat cerințelor organului fiscal, nu a încălcat obligațiunile expres prevăzute la art. 8 alin.(2) Cod fiscal, precum și a altor reglementări prevăzute de legea fiscală în domeniul controlului fiscal.

A considerat că, suspendarea cazului cu dispunerea neîntemeiată a unui control fiscal repetat perturbază activitatea Întreprinderii Mixtă ”Becor” Societatea cu Răspundere Limitată, care primind Actul nr.5-675535 prelungit pe formularul nr. 3-551936 din 18 decembrie 2015 a fost în drept să conteze pe încheierea controlului, asumându-și efectele ce rezultă din constatările indicate în Act.

În concluzie a menționat că, la caz nu au existat temeuri prevăzute de lege pentru suspendarea cazului de încălcare fiscală și dispunerea efectuării unui control repetat al agentului economic, dimpotrivă, IFPS a dispus prin deciziile contestate efectuarea controlului repetat, contrar prevederilor art.11, art.214 alin.(6), art.214 alin.(8), art. 249 alin.(3) Cod Fiscal, prin ce a încălcat drepturile agentului economic supus controlului.

Prin hotărârea Judecătorei Râșcani mun. Chișinău din 24 octombrie 2016, cererea de chemare în judecată înaintată de Întreprinderii Mixtă ”Becor” Societatea cu Răspundere Limitată a fost admisă parțial, cu anularea ilegală a deciziei nr.11 din

15 ianuarie 2016, emisă de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat privind dispunerea efectuării unui control fiscal repetat la contribuabilul Întreprinderii Mixtă ”Becor” Societatea cu Răspundere Limitată.

În rest, pretenția privind anularea deciziei nr.59 din 14 martie 2016 pe marginea contestației depuse de Întreprinderii Mixtă ”Becor” Societatea cu Răspundere Limitată împotriva deciziei nr. 11 din 15 ianuarie 2016, emise de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, a fost respinsă ca nefondată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 mai 2017 s-a respins apelul declarat de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat (succesor Serviciul Fiscal de Stat) și s-a menținut hotărârea Judecătorei Rîșcani din 24 octombrie 2016.

La 14 septembrie 2017 Serviciul Fiscal de Stat a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 mai 2017 și a hotărârii Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 24 octombrie 2016, cu emiterea unei noi decizii prin care să fie respinsă integral acțiunea.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, invocând că instanțele de judecată au apreciat greșit probele și înscrisurile administrate la caz, fapt ce a dus la aplicarea eronată a normelor de drept material.

În acest sens, susține că instanțele de judecată nu au elucidat pe deplin toate circumstanțele în raport cu argumentele și probele prezentate și au trecut în mod superficial asupra circumstanțelor pricinii, fără a da apreciere acestora în coraport cu normele de drept invocate ca fiind lezate.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei rezultă că decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 03 mai 2017, expediată în adresa părților la 23 august 2017 (f.d 150), însă careva probe ce ar demonstra recepționarea acesteia de către părți la materialele cauzei, lipsesc.

Astfel, având în vedere că recursul declarat împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 mai 2017 a fost depus la 14 septembrie 2017, în conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2). Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține

următoarele. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Serviciul Fiscal de Stat nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Serviciul Fiscal de Stat se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Galina Stratulat

Judecători

Ion Druță

Nicolae Craiu